

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 3

Mars 1991

27. årg.

Ydmyghed

Af Charles H. Spurgeon

Når Gud ydmyger en sjæl, vil der altid følge en velsignelse efter.

Hvis vi bliver tømt for alt vort eget, vil Gud fylde vore hjerter med sin kærlighed. Den, der ønsker et inderligt samfund med Jesus, bør huske, at der står skrevet: «*Jeg ser hen til den arme, til den, som har en sønderknust ånd, og den, som høver for mit ord.*» Es. 66:2.

Du må bøje dig i støvet, hvis du ønsker at opnå Himmelens velsignelser. Siger vi ikke om Jesus: «*Han, som steg ned, er også den, som steg op højt over alle Himlene, for at fylde alt.*» Ef. 4:10. Således også du. Du må 'vokse nedad', for at du kan 'vokse opad', for det himmelske fællesskab opleves imellem ydmyge sjæle og kun imellem dem. Gud vil ikke holde nogen velsignelse tilbage fra den sjæl, der har en virkelig ydmyg ånd. «*Salige er de fattige*

i ånden, thi Himmeriget er deres.» Mat. 5:3.

Alle Himmelens herligheder vil blive givet til den, der er ydmyg nok til at modtage dem uden at blive stolt. Gud velsigner os i så stor udstrækning, som Han ser, vi kan tåle det. Hvis Gud holder en velsignelse tilbage fra dig, er det, fordi Han ser, det ikke er godt for dig at få den. Hvis din himmelske Fader tillod din stolte ånd at vinde sejr i Hans hellige krig, ville du selv tage æren, og når du på ny mødte en fjende, ville det blive nederlag. Du bliver derfor holdt nede for din egen skyld.

Når et menneske virkelig for alvor er ydmygt og aldrig drister sig til at tilegne sig den mindste smule ros fra andre, vil der næsten ingen grænser være for,

hvad Gud vil gøre for det menneske. Ydmyghed gør os rede til at blive velsignet med al Guds nåde, og den udruster os til at omgås vore medmennesker på en god og hensigtsmæssig måde. Sand ydmyghed er som en smuk blomst, der vil prydé enhver have. Den er som et krydderi, hvormed du kan krydre enhver ret i livet, og du vil finde, at det i ethvert tilfælde vil gøre den bedre, og det uanset om det gælder bøn, lovprisning, arbeide eller lidelse. Ægte ydmyghed er et salt, der ikke kan bruges for meget af.

«Så lad os da gå ud til Ham 'uden for lejren' og bære Hans forsmædelse.» Hebr. 13:13.

Jesus måtte bære sit kors og gå 'uden for lejren' for at lide. Den kristnes grund til at gå 'uden for lejren', skille sig ud fra verden, dens synd og religiøsitet er ikke, at han kan lide at være anderledes, men at Jesus gjorde sådan, og en discipel må følge sin Mester. Kristus var ikke af denne verden.

Aldrig har nogen vist større kærlighed over for mennesker end Jesus, og alligevel levede Han adskilt fra verden. Han levede mellom syndere, men Han synde ikke. På samme måde må vi kristne gå ud til Ham 'uden for lejren', vi må indtage vor stilling dér og vidne om sandheden. Vi må være forberedt på at gå på den

smalle vej, vi må være i besiddelse af et frimodigt og uforfærdet hjerte, der elsker Jesus og Hans ord over alt andet i verden.

Jesus ønsker, at vi skal gå 'uden for lejren', for at vi kan blive helligjorte. Vi kan ikke vokse i nåden, så længe vi har omgang med verden. Adskillelsens sti kan blive en sorgens sti, men den er hovedvejen til sikkerhed. Den kan give mange knubs og stød, hver dag kan være en kamp, og dog er den stien til et lykkeligt liv. Ingen glæde kan overstråle den, der opleves af en Kristi stridsmand. Jesus åbenbarer sig selv på en forunderlig måde og giver en sådan opmuntring, så selv midt i kampen vil den, der følger Jesus efter, føle mere fred og ro end andre i deres mest rolige timer.

Hellighedens højvej er fællesskabets højvej – fællesskabet med Kristus. Det er, hvis vi ved guddommelig nåde bliver i stand til trofast at følge Kristus 'uden for lejren', at vi kan gøre os håb om at vinde kronen. Korsets adskillelse vil blive efterfulgt af hellighedens krone. En kort tids vænære vil blive belønnet med evig ære. En kort tid gennem ydmyghedens dal vil være for intet at regne, når vi *«for altid er sammen med Herren»*.

Så trøst hverandre med disse ord! 1. Tess. 4:18.

Speilet

Så lenge man nemlig blir stående ved lovens *form*, er man en ubotferdig Ordets *hører*, men ingen *gjører*; man snakker og preker om det gode, hellige og rene, om viljen, om lydigheten, om «absoluttene» osv. – og er med alt slikt prek dog en hykler. Men når lovens *innhold* blir levende, da blir man en gjerningens *gjører*. Da driver man ikke på med vås og snakk hen i det blå om lydighet og syndighet, renhet og ærlighet i sin runde alminnelighet, men da er man lydig i konkrete, navngitte gjerninger, da ser

man *syndene*, da føler man kall til *gjerninger* – og lever et liv.

Lovens innhold er nemlig som et *speil*. Og der ser man konkrete, virkelige, navngitte *hellighetsgjerninger*, såsom f.eks. avleggelse av *bestemte synder*, baktalelse, misunnelse, hissighet, ukyskhet, banning osv. og iførelse av *bestemte gode gjerninger*, vennlighet, unnskyldning, tålmod, langmod, overbærenhet, tilgivelse av andre osv.

Jakob omtaler denne høren og gjøren på en særegen måte i sitt brev: Jak. 1, 22–24:

«Vær ordets gjørere, ikke bare dets hørere, idet I dårer eder selv. For dersom en er ordets hører og ikke dets gjører, da ligner han en mann som ser på sitt naturlige åsyn i et speil: han så på seg selv og gikk bort, og glemte straks hvordan han så ut.»

Her omtaler Jakob på en fin måte de erfaringer som gjøres i lovens innhold. Og han sammenligner disse erfaringer med å *speile seg selv*.

La oss merke oss dette bilde med *speilet*.

Så lenge du bare tankeløst ser deg selv i et speil, ser du et bilde som du holder for å være nøyaktig deg selv. Men straks du begyn-

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-55 83 63

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforanding blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø,

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

ner å gjøre noe foran et speil: knytte et slips, sette opp ditt hår, feste en knapp osv. – så blir det vanskelig. For speilbildet er akkurat omvendt: det som på din virkelige kropp er høyre, er i speilbildet venstre, og det som er bak, er foran, og omvendt. Skal du gjøre noe i speilet, så må du tenke alt bakvendt, ellers får du det ikke til.

Slik er det også med å høre Guds ord: Det viser deg et fint bilde av et hellig menneske, som elsker Gud overalt, og nesten som seg selv, som er ydmyk, saktmodig og fredsæl, som ber for sine fiender, som avholder seg fra øyenslyst, kjødslyst, forfengelighet, verdsighet, æresyke osv. og som i alle ting ærer Gud og selv er liten. – Når man bare hører, så tror man i farten at dette er bildet av en selv – hvorfor intet kall til omvendelse fornemmes ut av desse bilde: man sover videre – og hører.

Men når man oppvekkes til å gjøre noe i dette «speil», da gjør man også straks de merkeligste – og bitreste – erfaringer.

Hvis du nemlig prøvde å gjøre kjærighetens gjerning sant, da så du hvor ukjærlig du er; prøvde du i gjerning sant å ydmyke deg, da så du hvor hovmodig du er; prøvde du sant å vandre saktmodig, da så du hvor ilter og fremfu-

sende du er; prøvde du sant å være streng mot deg selv og mild mot andre, da så du hvor du er hård med andre og unnfallen med deg selv; prøvde du sant å være varsom med kjødets og verdens lyst, da så du hvor umettelige dine lyster er.

Det er en underlige erfaring som følger med å gjøre loven og Guds ord: man blir seg bevisst å ha lyst i den stikk motsatte retning. I lovens speil ser vi ut som «bakvendte» mennesker.

Når disse erfaringer melder seg, vil vi fra først av slett ikke tro dem. Det synes oss aldeles urimelig. At vi faller i synd, feiler, gjør galt osv., det stusser vi ikke over; for det hører oss likesom til. Men at synden, begjærigheten til det onde blir bare enda kraftigere og hissigere i oss, jo mer vi vil avlegge dem – det synes oss urimelig. Og vi trøster oss derfor med at bare vi «tar oss sammen» og vil på en skikkelig måte, så skal det nok gå. For hvordan skulle det gå med vårt moralske liv, hvis vi mistet troen på at det nyttet å ville, tilliten til at viljen kan temme kjødet?

*Olav Valen Sendstad
(Fra «Forsonet med Gud»)*

Å grunda på Herrens lov

Sæl er den mann som ikkje gjeng i råd med ugudelege og ikkje stend på veg med syndarar og ikkje sit i sæte med spottarar, men som har si lyst i Herrens lov og grundar på hans lov dag og natt. Salme 1.1–2.

At eit slikt menneske er sæl, er vel alle eiige om. Den som berre kunne hatt det slik. Då er spørsmålet: Korleis omgåst du Guds ord? Får det verka noko i liv og hjarta?

Ein tollmann stod ved offeralteret ein dag, slo seg for brystet og sa: «Å Gud, ver meg synder nådig.» Profeten Esaias seier: «Usæl er eg! No er det ute med meg, for eg er ein mann med ureine lippor, og eg bur millom eit folk med ureine lippor, og augo mine har set kongen, alhers Gud.»

Når Guds ord og lov får verka slik i menneskehjarta på jord, er det vel gleda i himmelen. Tenk du tok imot Ordet, det fekk verka det som det var sendt til. Han hadde vel prøvd med bøn og faste ogso han, men det hadde ikkje vorte bedre. Syndebøra vart berre tyngre etter kvart.

No var alle vegar stengde, hans krefter var uttømde. Det siste rop frå eit døyande hjarta: «Å Gud, ver meg syndar nådig.»

Han hadde vel prøvd med gjerning og lydnad, med tiende og lovnad, og å gjera rett i sitt tollaryrke. Men alt bar frukt til døden. Lova

sine krav om eit reint hjarta, vart for tunge for han. Han grunda på Herrens lov dag og natt. Han tenkte vel ikkje det skulle få slike fylger for livet. Det var så mange, mange som fekk det til med sitt liv, og si guds frykt. Han kunne ikkje takka for siger, at Gud kunne og ville bruksa han, og at Gud hadde fått sin veg og vilje med han. Han kunne ikkje rosa seg av bønhøyring og nådegåver. Men her var det Faderen som drog eit sunderknust hjarta. Ser du, han vart dregen til offer-alteret? Til Lammet. Til det som var ofra som var lagt fram for Herrens åsyn, før han kom.

Det er berre i få hjarto lova får verke rett. Og alle skal vera opplærde av Gud. «Kvar den som har lydt på Faderen og lært, han kjem til meg.» Joh. 6.45. Difor var det eg sa dykk at ingen kan koma til meg uten det er gjeve han av Faderen. Joh. 6. 65.

Her er det tale om lova sitt ord som dømer og dødar syndaren, dreg hjarteliv og gjerning fram i lyset. Lova er det mål og den vekt mennesket vert dømt etter. Her hjelpar det ikkje med orsaking eller at du får venta, du skal få det seinare, Nei, den Heilage og Rettferdige seier *i dag, i denne stund.* Dag og natt låg di hand tungt på meg, seier David. Kva seier du? Er det tungt å sjå alle brest i liv og

hjarta? All vanntru til Guds ord og domen over syndelivet? Ja, også kristenlivet? Det vart so ufullkome og vaklande. «Jeg ofte er i frykt og fare, og tenker alt er selvbedrag. Jeg synes livet ei vil svare, som om det rett var hjertets sak.»

Dei aller fleste fylgjer Kains veg og rømer bort frå han som vil draga dei til frelsa og nådestol. Ja, domen kan synast lett å bera ei tid. Men deretter kjem dom, seier skrifta sitt ord.

Kan eit menneske verta rettferdig ved å leva etter lova sitt ord? Nei, men ved hjelp av Jesus, då må det lukkast? Då seier skrifta eit kraftig NEI! Her er inga hjelp å få av Jesus for deg og meg til å oppfylla lova. Her er protestane mange. Det ser vi frå Joh. 6 og 8. «Eg er livsens brød-, og brødet eg vil gjeva, er kjøtet mitt som eg gjev til liv for verda.»

Då tretta jødane med kvarandre og sa: «Korleis kan han gjeva oss kjøtet sitt å eta?» Ja, her ser vi korleis vår tanke sit fast, bunden til det synlege og til vår fatteevne. Difor seier skrifta: «Den ugudelege vende seg frå sin veg, og den urettferdige frå sine tanker og vende seg til Herren, so skal han miskunna han, og til vår Gud, for han skal rikeleg forlata. Es. 55.7. Kva vil det seia å ha si lyst i Herrens lov? Det er ikkje at eg har oppfylt tibuds lova, men at ho er oppfylt i alle ting, for meg. Her lyt vi bøya oss under alt som står skrive, sjølv

om alt i oss ropar NEI! Heile skrifta frå fyrste blad til det siste, vitnar om ein stedfortredar.

Alle lova sine krav er betalt. Trøysta, trøysta mitt folk, seier dykkar Gud. Tala mildt til Jerusalem og ropa til henne at striden hennar er enda, at skulda hennar er betalt, at ho har fått av herrens hand tvifelt for alle sine synder. Esa. 40, 1–2. Rom. 8, 1–4. 2. Kor. 5, 17–21. Efs. 1, 3–7. Mange stader er der skrive om den fullkomne frelsa i Kristus Jesus. Ved å lesa, høyra og ta imot denne bodskap skjer nådeunderet. Då kjem vitnemålet: Eg har funne «det jeg grunner mitt salighetens anker på. Den grunn er Jesus sår og vunder, Hvor den før verdens grunnvoll lå.» Eller, «da Jesus satte sjelen fri, brøt lyset frem på livets sti.»

«Min Gud er mitt berg som eg flyr til, min skjold og mitt frelsehorn, mi borg.» «Brann ikkje hjarta i oss då han tala med oss på vegen, då han la ut skriftene for oss?» Dei vart kjende på frelsevegen, for eit nådeunder. Er du kjend på denne vegen, og får du ferdast på den?

Odd Dyrøy

Guds banner!

På den tid skal hedningefolkene søker til Isaia rotskudd, som står som et banner for folkeslag. Og Hans bolig skal være herlighet. Jes. 11, 10.

Vi har dette i Skriften som heter *profeti, forutsigelse*. Gud gjør det slik, at *først* åpenbarer han hva Han har tenkt å gjøre, gjennom budskap til mennesker. *Siden* gjør Han det. Og det kan ofte gå hundrevis og tusenvis av år, fra forutsigelse til oppfyllelse.

Dette åpenbarer også Gud for oss. Både at Han er en *evig* Gud, som har vært tilstede gjennom hele historien, og at Han er *trofast*. Han handler *helt og fullt* i samsvar med sitt ord. De Han har forutsagt fortapelse for, de kommer også til å gå fortapt. Og de Han har forutsagt frelse for, de han har *gitt håp*, de kommer også til å bli frelst.

Guds forutsigelse av fortapelse for visse mennesker ligger i hans forkynnelse av fortapelsens vei. M.a.o. den som befinner seg på denne vei, han kommer også til å gå fortapt. For at vi skal få vende om! For at vi skal søker å komme av den vei som fører i fortapelse. For Guds ord taler *meget klart* om den vei som fører i fortapelse, og at mange vandrer på den. Mt. 7, 13.

Når et menneske begynner å rope i sin nød på denne veien, da vil Han også høre, og Han vil utfri deg og du skalprise Ham, står det. Salme 50, 15. Det er løftet ifra Gud!

Og det er virkelig nød, når en ser seg dradd imot det slukket som heter fortapelse, og så ikke kunne komme av denne veien. Hva du så prøver, du er fremdeles i dine synder. Bundet av dem, uten evne og kraft til å komme fri!

Kanskje du har kjempet lenge for å legge av deg visse ytre synder. Etter hvert synes du kanskje du har fått bukt med dem også. Men så er det liksom det hele har flyttet «inn». Nå er det sinnelag, tanker og følelser som er så *ustyrlige*. Du som måtte mene å ha kommet et stykke på denne veien, å bli hellig og ren, har du langt igjen før du er lik Jesus? Har du Hans sinnelag? I det ytre kan du vel se ganske from ut etter hvert, men der inne, der banner det når du blir sint, der sladres og baktales det, der felles ubarmhjertige dommer over medmennesker, der driver du hor og holder på *som før*. Og da begynner det å gå opp for deg, at synden ikke er en fiende som angriper *utenfra*, men *innenfra*. Årsaken sitter der inne og heter *ditt hjerte*. Det som poetene opp igjennom tidene har lovprist, det har Jesus bare en ting å si om; det som kommer derfra gjør mennesket urent. Mt. 15, 18. Det er hjertet det er noe galt med.

Så du kan snakke om *hjertefeil!* Jeg kan forestille meg at det kan føre mye angst med seg, når det er noe galt med hjertet. Men det er tross alt en hjertefeil som er langt, langt alvorligere, og som du og jeg til vanlig er langt, langt mindre engstelig for. Og det er en hjertefeil som ikke bare medfører legemlig død, men evig!

Det er en eneste syndeklump du og jeg bærer der inne. Det er et oppkomme for alt ondt du ser i verden. Krig, tortur, undertrykksel, all slags ondskap. Menneskehjertet!

Ja, men er det ikke djevelen sier du? Jo, men hvor har han sitt sete? Det står at hans ånd er *virksom* i vantroens barn. Ef. 2, 2. Og denne *virksomhet* viser seg fremfor alt i, at Jesus blir forkastet som den Han i virkeligheten er.

Som Gud handler i verden gjennom sine troende, så handler djevelene gjennom de vantro, og de han kan få innpass hos. Apostelen advarer enda troende her; «Gi ikke djevelen rom!» Ef. 4, 27.

Når en får leve i denne sannhetens erkjennelse av sitt eget hjerte, da er det en ting som smaker uendelig godt, og det er *syndenes forlattelse*. Å få høre fra Herrens egen munn, at alt det du har kjempet forgjeves imot og kjent deg så dømt for, *det er deg forlatt!* Det tilregnes deg ikke mer! Da er det som det står i Høysangen: «Ditt navn er en utgydt salve.» En salve

har ofte to funksjoner. Den dufter godt, og så lindrer den smerte. Og det står om Jesu Ånd, at det er en duft av *liv, til liv*, for dem som blir frelst. Legedom for alle hjertesår, ja, for selve *hjertesåret*. «Ved Hans sår har vi fått legedom.» Som vi også leste i teksten: «Og Hans bolig skal være herlighet.» «Hvi skulle jeg sørge, jeg har jo en venn, som bær på sitt hjerte min nød,» synger vi i en sang. Og det at han bærer min nød på sitt hjerte, det ser jeg på to måter. Det er den omsorg Han har for meg, arme synderen, og så er det dette at Han tok min virkelige nød, synden, på sitt hjerte, og han bærer spydstikk etter det, vitner ordet. Han bar på *sitt hjerte, min nød!* «Han er såret for våre overtredelser.»

Det kan du gjenta for deg selv, med full rett, og så kan du begynne å takke Gud for det, eller du kan vende deg bort, som så mange gjør, på sine egne veier, og gå ut i mørket likesom Judas.

«På den tid skal hedningefolkenne søke til Isaia rotskudd, som står som et banner for folkeslag.» Som et *banner!* Det er et underlig banner Gud har hengt opp for hedningefolkene! Og her ser vi, at først forutsier Han det, og siden så gjør Han det. Desto fastere står det for oss!

Peter var med Jesus på fjellet, og så Ham forklaret, Mt. 17, 2, men når han senere beskriver dette, viser han likevel til det profetiske

ord. 2. Pet. 1, 19. Gud åpenbarer sin trofasthet. Han er tro imot sitt ord. Derfor, vil du vite noe for visst, så må du se *i ordet!*

Før Gud helt og fullt oppfylte denne profetien om banneret, som jo er Jesu kors, så var det igrunn bare Israelsfolket og de som sluttet seg til det, som hadde muligheten for å se det. For de hadde forutsigelsen, åpenbaringen. Og den kunne de bli frelst ved. Da begynner vi å ane noe av den nåde dette folket har vært gjenstand for, og hvilket dypt fall det var, da de forkastet åpenbaringen. Forkastet *nåden!* Nå ser det ut for at vi er iferd med å gjøre det samme. Og vi har på et vis mer enn dem, for vi har *oppfyllelsen.*

Men før dette banneret virkelig var reist i historien, så ble de hellige som levde før det, hellige og forløst ved troen på det banner Gud skulle reise. Så sikkert var det Herren hadde talt og lovt.

Når vi leser om de hellige i GT, så var det *en* eneste grunn til at de fikk bære denne betegnelsen, *hellig*. Og det var det *banner* Gud skulle reise.

Israel hadde åpenbaringen av dette banneret på mange vis. Av det klareste var jo kobberormen som Moses opphøyet i ørkenen, men også ofringene, de mange forbildene, Josva, Jefta, David osv. og direkte profetiske budskap slik vi leser det hos Jesaja her.

Men den dagen da Gud virkelig

reiste dette banneret i historien, da Jesus gikk ut til Golgata, da bar Han ifølge Herrens eget ord, også hedningefolkenes synder på sitt legeme, ut dit. Da var det ikke bare tale om Israels synder, men *all verdens*. 1. Joh. 2, 2. *Dine* synder!

Det er ikke noe flott, fargerikt banner som vaier i vinden, og som det naturlige menneske etter sin natur kan synes om, men et knust menneske. Og så vitner det profetiske ord: *For oss. I vårt sted!*

Hva er det som drar hedningen dit? Jo, det er *håp*. Han *hører* og *ser*, og så fattet han håp, og dras mot korset, mot Jesus. Men det er sant? Er dette porten til himmelen?

Det står i Rom. 15, 12: «Til Ham skal hedningene sette sitt håp.» Og så fortsetter Paulus med å skrive: «Må så *håpets Gud* fylle dere med all glede og fred i troen —» *Håpets Gud!* Hedningens håp, det er av Gud. En Guds gave. Og det er virket ved dette banneret, Jesus Kristus og Ham korsfestet. Uten det er det ikke noe å håpe på. En er som apostelen skriver: uten Gud og uten håp i verden. Men *det* gir håp. Eller, Gud inngir håp ved *det*. Derfor er det også som Skriften sier, et håp som ikke blir til skamme.

Ikke å undres på at det er så mange røster i dag som vil ha dette ut av forkynnelsen. Og så roper de på såkalt *allsidig* forkynnelse, som ofte i praksis ikke er annet enn det som smaker kjødet og som klør i øret. Bort med med mannaen, gi oss

kjøtt å ete, ropte israelsfolket i sin tid. De ville ikke ha det som var av Gud, men de ville ha etter *sine egne lyster*. Og så ble de også liggende igjen i ørkenen, for det er bare det som er av Gud, som bringer meg og deg inn i Guds rike.

Det er dette banner som Gud har reist, som gir hedningen håp. Frelsende håp! Det er det som setter plagede samvittigheter i frihet og gir nytt liv! Og som apostelen skrev; «— glede og fred i troen.» Og Jesaja skrev på Herrens befaling: «Hans bolig skal være *herlighet*.» Ja, syndenes forlatelse er herlighet! Hvor syndenes forlatelse er, der er liv og salighet, skrev Luther i sin tid. På Golgata, der ropes syndenes forlatelse ut til deg *ifra himmelen!*

Når vi ser det Jesaja skriver i tilknyting til det verset vi har lest,

så ser vi at det er nøyne knyttet til dette, at Herren skal føre Israel, det frafalne folket, tilbake igjen i den siste tid. Det er store ting, men jeg har ikke lys nok over dette til å kunne si noe særlig om det. Men vi synes å se, at Gud oppfyller også den delen av profetien, når vi ser det som skjer med Israel og jødene i dag. Tilbakekomsten til landet og verdens barns hat.

Men det er en ting jeg kan si om det, og som vi må holde fast på imot mange røster i dag, og det er at det er bare *en vei* til frelse, både for jøde og hedning, og det er dette banneret Gud har reist. Jesus Kristus og Ham korsfestet!

Det er herligheten som er skjult for så mange, selv om den er åpenbart. Herren har reist det som et banner for folkeslag!

Einar Kristoffersen

To papirlapper

Et menneske er kommet et godt stykke på veien til frelse når det innser sin virkelige stilling og hva det mest behøver; og ofte blir det ledet til å innse hva det mest behøver, hvis det bare upartisk betrakter sin tilstand. Kan jeg få lov til å be enhver som leser dette, om å sette sig ned og for Gud ransake sin hjertetilstand og siden skrive på en papirlapp et av

disse to ord: «*Frelst*» eller «*Fortapt*»? Jeg ber dig at du ikke må skrive ordet «*frelst*» med mindre du åpent og ærlig kan si: «Jeg har i tro sett på min Frelser, og Han har frelst mig.» Men anta at du i lydighet mot sannheten og din samvittighet må skrive ordet «*fortapt*» for å tilkjennegi din tilstand, da er det riktig at du gjør det. Jeg kjenner til tilfelle hvor

dette har skjedd, men hvor vedkommende allerede før neste morgen har kunnet brenne opp denne papirlapp og på en annen fått skrive det liflige, salige ord: «*Frelst.*»

Det er bare dåraktige mennesker som ikke på denne måte vil se virkeligheten i øinene. Vær ikke en sådan! Skriv «ubotferdig» hvis du er det, og still det foran dig i sort på hvitt! Dersom du ikke tror, skriv også det foran dig i sort på hvitt! Det kan være deg

til hjelp! Å se inn i ditt eget hjerte kan bringe dig i fortvilelse, men å se op til Jesus, som tok din plass og døde i ditt sted, det skal skjenge dig *liv* og *frihet* fra synd og dom.

Gud sier: «Den som har Sønnen, han har livet; den som ikke har Guds Sønn, han har ikke livet. Dette har jeg skrevet til eder, for at I skal vite at I har evig liv, I som tror på Guds Sønns navn.»

(Fra håndbok)

Bileams lære

I tidens løp har det vært talt og skrevet meget om læren, og etter som tiden går vrimler det av ulike meninger, og alle påstår at deres syn og mening er den sanne og rette. Mange tror nok at den lære som ikke er luthersk ikke er sann. Men betrakter vi noe av alt det som har trengt seg inn også i den lutherske lære, vil vi se at også der finnes meget som er tvilsomt.

Leser vi i Åpenbaringsboken i brevene til menigheten, vil vi se at det også i menigheten hadde trengt seg inn mye som førte vill. Er det ikke på samme måte i vår tid, at mange ting på en nær sagt

usynlig måte har trengt seg inn i menigheten, teologien og forkynnelsen, som gjør at Ånden må forlate menigheten selv om den kalles luthersk.

Les Åpenb. 2, 12–17, brevet til menigheten i Pergamum. Der fikk noen av dem god attest for flere ting, men så kommer det: Men jeg har noen få ting imot deg: at du har noen der som holder fast ved Bileams lære. Det samme kan også hende i en luthersk menighet. Bileams lære er sammenblanding og toleranse overfor det som ikke er av Gud. Den som ikke kan se at dette også finnes i lutherske menigheter,

han må være åndelig blind. Denne sammenblandingen og toleransen som ikke kan avvise det ubibelske og falske, hindrer Guds Ånd i sin gjerning, og kraften fra ordet blir borte, både fra loven og evangeliet.

Satan er ikke imot forkynnelse og misjonsarbeide, bare han får inn noe som gjør at Ånden blir borte. Der var også noe annet som hadde lurt seg inn i menigheten i Pergamum, som heller ikke er ukjent blant oss, som Bibelen kaller Nikolaitenes lære. Jeg forsto ikke hva dette var, og skrev derfor til Olav Valen-Sendstad og ba om opplysning om hva dette var. Og for å gjøre svaret kort, så var det *hykleri*. De brukte friheten i Kristus, til en leilighet for kjødet. Er slike ting ukjente i dag i våre lutherske menigheter? Bibelen sier gjentatte ganger: *Våk derfor*. Du er såvisst ikke sikker, om du hører til en luthersk menighet og er både døpt og konfirmert, at ditt forhold til Gud er rett.

En ting skal vi merke oss når det gjelder denne menighet og de andre som var i samme stilling; *de fikk beskjed om å vende om* – ikke at de skulle gå ut av menigheten. Det ligger en stor fristelse i dette, når vi ser alle skavanker ved den lutherske kirke, til å gå ut av den til noe bedre. Bibelen

viser her en annen og bedre vei å gå. Det er å *omvende seg*, og da får vi noe som kalles en hvit sten, noe som andre ikke ser. Jeg undrer på om dette er et bilde på en indre, usynlig åndsmakt, Guds Hellige Ånd, som kan hjelpe dem som er kommet i en slik stilling til å se sine feil og vende om til Jesus på nytt. Dette skjer ikke om vi forlater menigheten, og tilstanden i menigheten vil bli verre enn før.

En annen ting skal vi også merke oss. Når vi skal frem for dommeren på den hvite trone, da blir det ikke spørsmål om hva for en menighet vi tilhørte her på jorden, men bare om vi har Kristi Ånd og finnes i Ham. Og det gjør alle som er gjenfødt ved å tro evangeliet om Jesus, hva kirkesamfunn de så hørte til her nede.

Det finnes nok tusenvis av mennesker spredt rundt i de mange forskjellige kirkesamfunn på jorden, som ikke er gjenfødt og ikke eier Guds Ånd, som blander sammen verdslighet og kristendom, som lever i hykleri, som noen i Pergamum. Og hvor finnes en jordisk menighet som er fullkommen i læren, hvor ikke Satan har sneket seg inn med falsk lære på ett eller annet punkt? Vi skal merke oss at fristeren alltid er ute for å få inn i enhver forsamling ting som Ån-

den ikke går med på, og da mister Ordet sin makt over hjertene. Her tror jeg ikke noen går fri, på samme måte som de første bibelske menigheter ikke gjorde det.

Jeg tror at dette med kvinnelige prester er noe som vil skade vår kirke. Her ser vi hvor forskjellig synet kan være, hvor forskjellig Skriften forstås, hvor langt Bibelteams lære med sammenblanding og toleranse er fremskredet, så det ser ut for å være vanskelig å stoppe.

Ser vi på barnehagespørsmålet, så tales det mye om å vise toleranse og ikke tvinge Guds ord inn på de unge, samtidig som man prøver å tvinge dem med et bibelsk syn med ved å gi slike mindre tilskudd enn de andre. Jeg skulle ønske du ville lese 5. Mosebok 6, 6 og noen vers der: Og disse ord som jeg byder deg i dag, skal du gjemme i ditt hjerte. Og du skal innprente dine barn dem, og du skal tale om dem når du sitter i

ditt hus, og når du går på veien, og når du legger deg, og når du står opp – o.s.v. Guds ord og Guds påbud om å prente det inn i våre barn, er det våre styresmakter vil få bort, og det er mange, mange tusen hjem der det allerede er borte og hvor Jesu navn aldri blir nevnt. Stakkars barn som må vokse opp i et slikt gudløst miljø. Jesu navn og sann kristen tro og moral er det beste vern mot synden. Det finnes jo ikke noe annet som kan holde synden og dens krefter i sjakk enn Guds ord og de mennesker som har Guds Ånd og lever troens liv. Våre ungdomsskoler har vært med å bevart mange ungdommer fra syndens makt. Jeg kan ikke forstå at våre styresmakter ikke kan se dette. Synden og dens krefter bare ødelegger, derfor burde vi bruke alle de midler Gud har gitt for å holde den nede, så den ikke skal ta overhånd, slik vi ser det i dag.

Ole Rolfsnes

Andreas Lavik's drøm

Andreas Lavik som var Vestlandske Indremisjonsförbunds förste generalsekretär, var i sin tid en landskjent og skattet forkynner och ledare.

Fra boken om Andreas Lavik, skrevet av Johs. Lavik, tar vi med dette: Særlig en av sine drømmer

snakket han ofte om. Han mente selv at den var enslags åpenbaring av det kristelige arbeids framtid i vårt land. Fordi Lavik selv tilla denne drøm så stor vekt, vil jeg prøve å gjengi den etter hukommelsen.

Han drømte at han var på et mørkt

sted. Rundt omkring stod store fabrikker og verksteder. Men alt var forfallent og vanskjøttet. Maskinene stod. Der ble ikke arbeidet. Der var ikke et menneske.

Til slutt møtte han dog en gammel kone, som gikk og bar på en vannbøtte. Han stanset og spurte henne hva dette var for et sted.

Vet du ikke det du da, sa hun. Det er jo her de har arbeidet for Guds rike. Det er indremisjonens gamle arbeidslokaler og verksteder. Men nå er det lenge siden det har vært folk her.

Han spurte henne da hvor folket var. Som svar pekte hun ut over en vid, solfylt slette.

Straks forlot han henne og gikk ut på sletten. Der bølget store folkeskarer fram og tilbake. Midt på sletten var der oppreist en stor tribune, hvorfra der ble talt til folket. Talene var religiøse, skjønne i ord og form og alt gjorde et festlig inntrykk.

Lavik gikk da opp på tribunen og spurte om lov til å holde en tale. Man gav han villig plass på talerstolen.

Da han sto ansikt til ansikt med de store folkeskarer, begynte han å forkynne evangeliet om Jesus Kristus. Han talte om Kristi død og soning for

verdens synd. Men det var som ingen forstod ham. Til å begynne med hørte folk nysgjerrig og forundret på ham. Men de ble snart lei av det og begynte å le og snakke og spasere fram og tilbake som før.

Da forstod Lavik at ordet om korset var ganske ukjent her. Han sluttet å tale. Men i det samme han snudde seg og skulle gå ned, fikk han øye på en mektig blomsteroppsats som sto på tribunen. Den var full av de helligste blomster - et helt blomsterflor. Han så alle de andre bar blomster i knapphullet og nærmet seg oppsatseren for å ta en rose.

I samme øyeblikk som han rakte hånden ut, hevet en mektig orm seg. Den hadde ligget ringet inne blant blomstene. Han så dens glinsende øyne, ble fyllt med stor redsel og våknet.

På grunn av den drøm næret Lavik beständig en stor frykt for at Indremisjonsfolket skulle komme bort fra ordet om korset – Kristi stedfortredende lidelse og død – og ut på almenreligiøsitetens blomsterslette.

Det var kanskje hans dypeste sorg i de siste år han levede, at ordet om korset ikke lenger lød med den gamle klarhet og kraft i forkynnelsen.

Vi har syndet!

Er det lenge siden du lå ved Jesu føtter og gråt over dine synder? Er det lenge siden du måtte erkjenne innfor Herren at du var verdig til å gå fortapt?

Får du erfare daglig at du er en synd, og at synden rører seg i deg? Får

du erfare at «mot deg alene har jeg syndet»?

Ja, hvordan står det til med oss, kjære venner?

«Herren er i sitt hellige tempel, Herrens trone er i himmelen, Hans øyne

skuer, Hans blikk prøver menneskenes barn.» Salme 11, 4. Vil Han finne bruden ventende når Han kommer? Her er så mye som vil inn i de troendes hjerter i dag, og plassen for Jesus blir mindre og mindre. Er ventetiden blitt for lang, kjære deg?

«Mitt folk har glemt meg, det brenner røkelse for de falske guder, og de førte dem til fall på deres veier, de gamle veier, så de gikk på stier, på uryddede veier.» Jer. 18, 15.

Jeg leste følgende i en bok nylig: «Når en tenåring fra et kristent hjem blir 18 år, har han gjennomsnittlig sett 6 år på TV, og har bare vært 4 mndr. i kirken.»

Hva er det som skjer med oss? Ser du nøden iblant oss troende?

På veien til korset vendte Jesus seg til alle kvinnene som fulgte Ham og sa: «Gråt ikke over meg, men gråt over dere selv og deres barn.» Luk. 23, 28.

Kjære mor, hva mater du dine barn med? Hvilke leker og blad har du i hjemmet for barna dine? Det er et stort ansvar som er lagt på oss som mødre. Det er vi som er mest sammen med våre barn, og det er vi som i den laglige tid kan påvirke dem. Ser du som mor ditt ansvar her?

I disse dager taler det tydelig til oss, at ingen kan skremmes inn i himmelen, selv om en hel verden står på hodet. Nei, en må frelses inn i himmelen.

Trenger du frelse i dag? Her er ikke spørsmål om du trengte frelse i fjor, men trenger du frelse i dag? La oss rope med Esra: «Min Gud! Jeg skammer meg og blues for å løfte mitt ansikt opp mot deg, min Gud! For våre misgjerninger er vokset oss over hodet, og vår skyld er blitt så stor at den når til himmelen.» Esra. 9, 6.

Denne Guds mann falt på sine knær, løftet sine hender til herren og bad om et lite rom for å finne nåde og omvendelse. Han smakte hverken mat eller drikke, for han sørget over troløsheten blant de hjemkomne.

Disse toner klinger ikke godt i øret i dag. Nei, alt er vel, lovsang og lovprisning, det er god niste på veien.

I dag som før viser de sanne profeter alltid Guds folk deres synder. Vi trenger å bli avslørt, og ikke oppmuntret!

Hva er det som driver deg til Frelserens vunder og sår, om du ikke ble avslørt som den du i virkeligheten er?

«Daglig ned for Jesu fot Daglig ren i Jesu blod.»

Dette er veien for et sant Guds barn. Lever du her?

Hvem er disse, spør Johannes i åpenbaringsboken. «Dette er de som kommer ut av den store trengsel, og de har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod.» Åp. 7, 14.

For Lammets blod er nøkkelen til selve himmelen.

Sølvi Straumstein

Bibelhelg 3. – 5. mai

Sted: Leirstedet Hynnekleiv i Agder. Ca. 1 mil fra Arendal på vei mot Evje.
Pris: Kr. 250,- for hele oppholdet. 0-3 år: Gratis. 4-12 år: 1/2 pris.
Søskenmoderasjon (13-20 år): Kr. 30,-
Talere: Einar Kristoffersen, Tore Mangelrød og Reidar Linkjendal.
Ledere: Lars Fossdal og Håvar Fjære.

Program:

Fredag 3. mai:

- 19.30: Innkvartering.
20.00: Kveldsmat
21.00: Kveldsmøte. Tore Mangelrød

Lørdag 4. mai:

- 08.30: Frokost
09.30: Bibeltine. Reidar Linkjendal: Helliggjørelsen. 1.
10.45: Bibeltine. R. Linkjendal: Helliggjørelsen 2.
12.45: Middag
15.30: Kaffe
16.00: Bibeltine. Lars Fossdal: Nådegavenes plass og funksjon
18.30: Kveldsmat
20.00: Kveldsmøte. Tore Mangelrød

Søndag 5. mai:

- 08.30: Frokost
09.30: Bibeltine. Einar Kristoffersen 1. Rom. 1,1-17
10.45: Bibeltine. Einar Kristoffersen 2. Rom. 1,18-32
13.00: Middag/avslutning
Oppbyggelige sangkrefter deltar.

Påmelding til Håvar Fjære, Storrønningen, Goksjøruta, 3200 Sandefjord
(tlf. 034-10831) innen 27. april.

Unge og eldre er hjertelig velkomne til oppbyggelige dager!

Arr. Norsk Luthersk Lekmannsmisjon